

Sobre la pobresa

Dll, 14/02/2011 per Justícia i Pau

[Justícia i Pau](#)

Francesc Compte i Cervera, membre de Justícia i Pau Girona

La crisi econòmica, que ha castigat i castiga encara una bona part de la població, té una repercussió en les aportacions voluntàries que es fan a les diferents ONG. Està essent una constant de totes elles recordar aquest fet i demanar amb insistència procurar no deixar de col·laborar, ja que amb més o menys incidència en les seves accions i en els seus pressupostos, la minva de cabals redueix la seva voluntat d'ajudar en els llocs més castigats per la desgràcia, tot i que és comprensible que davant la crisi, les economies familiars o d'empreses s'estrenyin el cinturó i eliminin aportacions encara que sigui d'una manera transitòria.

Aquest fet, que no s'escapa a ningú, confirma que les dificultats les acaben pagant, de prop o de lluny, els més febles i desfavorits. La valuosa tasca que fan –amb totes les imperfeccions que es vulgui– les principals associacions d'ajuda als països o col·lectius que han sofert catàstrofes imprevisibles, es veu frenada per la manca de recursos en els moments en que seria més necessària la seva presència i el seu suport. No acaba aquí el problema. Ja diu el refrany que la gana s'ajunta amb la fam, i a la misèria que alguns països han de suportar, s'hi afegeix la injustícia i el desvergonyiment d'alguns mandataris que arriben a rebutjar l'ajuda, o bé que filtren els ajuts rebuts desviant-ne una part a les seves butxaques i enriquint-se a costa de la misèria. A més de pobres, doncs, saquejats.

Possiblement el fet que la informació sigui avui dia immediata i global, fa que ens assabentem amb massa freqüència de l'existència d'aquesta colla de sapastres que, malauradament, abunden més del que seria de desitjar. Malgrat la paradoxa que representa el fet que cada vegada el món sembla més cruel, però alhora més solidari, aquest segon aspecte positiu es veu desvirtuat en l'incompliment de les nacions riques, que prometen però no arriben a fer efectives les seves promeses, malgrat ser sovint culpables o inductores de l'escassetat dels empobrits.

Ja no ens fa estrany que la pobresa en lloc de minvar vagi en augment cada dia que passa. Malgrat els plans i els acords per eradicar-la el cert és que va en augment, i no sols en els països suposadament pobres, sinó a casa nostra i ara mateix. Quantes famílies estan quedant en la més absoluta misèria en les nostres ciutats, al carrer de casa o a l'escala on vivim?. Alguna vegada he sentit a dir que ens hauria de fer vergonya parlar de la pobresa ja que, per activa o per passiva, ningú pot tirar la primera pedra, instal·lats com estem en aquesta societat del luxe i de l'egoisme i, generalment, escombrant sempre cap a casa sense gaires miraments.

El desordre actual, i l'apatia que pels afers públics s'ha instal·lat en la nostra societat, massa sovint fonamentada en la poca vàlua i manca d'ètica i de responsabilitat dels que diuen governar, porten a mirar fonamentalment cap als nostres interessos, com un rebuig, i alhora un mimetisme, a la vista dels tripijocs d'alguns irresponsables i de la manca de serietat d'una justícia que falla estrepitosament en alguns casos de domini públic, respecte als quals la societat no entén com és que el lladronicí no és perseguit amb decisions més contundents i

ràpides. Quelcom falla, i no ajuda gens a creure en l'honestedat i a posar-hi el gra de sorra personal per mitigar, encara que sigui d'una manera simbòlica, la pobresa que ens envolta.

Una pobresa que els mitjans de comunicació esventen a cada moment d'una manera ben desvergonyida per cert, i ben superficial, mostrant imatges que fereixen la vista, carregades de sensibleria, però sense aprofundir mai objectivament en les causes de la pobresa ni esmentar-les. Més encara: com es pot informar honestament de la pobresa si tot seguit ens mostren descaradament una tanda d'anuncis, alguns d'ells d'un luxe total i descarat? No creieu que és una bufetada, talment un intent de fer-nos oblidar allò que acabem de veure, encara que sigui manipulats?. La informació que rebem, massa sovint és tendenciosa i poc objectiva.

Mentre anem parlant de drets, de pensions i de benestar (personal, s'entén) i no posem davant de tot la justícia, seguirà augmentant la pobresa i la fam. Caldria que hi penséssim, i que malgrat la situació actual, ben galdosa per cert, procuréssim no reduir les nostres aportacions, i millor encara, aportar la nostra veu i la nostra presència allà on puguem recordar i exigir que els bens són de tots i a tots pertanyen. Cal repartir la pobresa, o si voleu, dit d'una altra manera, cal exigir que els privilegis es restringeixin. Si no igualem els drets, la patacada no es farà esperar. La participació col·lectiva, i el rebuig a tantes situacions injustes i a tanta informació banal, hauria de ser la manera més eficient d'anar prenent consciència d'una pobresa que en lloc de minvar, cada vegada va augmentant amb més celeritat.